

види що станало, много се разсърдилъ. Отъ бабиното яйце се излупило желто, хубавичко пиленце, а отъ неговото яйце се излупило пѣтленце, ама съ едно оченце, едно крилцѣ и едно краченце. Прибралъ ги дѣдо, догдѣто ги още не изкълвали вранитѣ и вземали двамата съ баба да си ги хранятъ съ просце, а по-подирѣ съ трошички и съ коричкитѣ, що оставали отъ тѣхната бѣдна трапеза. Пиленцата растли и порасли, а баба всѣкога се прѣсмивала на дѣда, че неговото пѣтленце е съ едно окце, едно крилцѣ и едно краче.

Дѣдо се скаралъ съ баба и казалъ:

— „Азъ утрѣ ще заколя и двѣтѣ. Каквото е съ тѣхъ, такова е и безъ тѣхъ. Стига да ме ядосвашъ“.

Пиленцата, като слушали какво имъ се закая дѣдо, скрили се: пѣтленцето въ чутурата, а ярката подъ тенжерата. На сутринята дѣдо ги търсилъ, ала не можелъ да ги намѣри. Седнали на обѣдъ да се хранятъ. Баба не ѝ се ядѣло, като видѣла, че се изгубила нѣйната ярчица.

Тя казала на дѣда: „Да се намѣри само, нѣма вече да ти се прѣсмивамъ“. Пиленцата чували, но не посмѣли да се обадятъ, защото ги било страхъ отъ дѣда, а пѣкъ много изгладнѣли. Дѣдо обѣдвалъ и едвамъ придѣвквалъ хлѣбеца, защото нѣмалъ зжби, а коричкитѣ давалъ на баба. Но и баба нѣмала зжби, та яла само срѣдата. Пакъ се скарали дѣдо и баба, — кой да яде коричкитѣ? Тогазъ дѣдо рекалъ: „Да сж пиленцата тукъ, тѣмъ щѣхме да дадемъ коричкитѣ... Тѣ иматъ яка клѣвчица. Макаръ да си е моето пѣтленце съ едно оченце, съ едно крилѣнце и едно краченце,